

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Ivanem Hanovským, advokátem se sídlem Praha 4, U Michelského lesa 366, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 7. 2004 č. j. 30 Az 353/2003-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 12. 7. 2004 č. j. 30 Az 353/2003 – 28 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2003 č.j. OAM-8677/VL-16-P22-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Hradci Králové shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z citovaných důkazů obsažených ve správním

spisu nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce jej sice spatřoval v tvrzeném a zároveň ničím nedoloženém pronásledováním policejními orgány, třeba však konstatovat, že jeho obavy zůstaly jen v hypotetické úrovni, když žalobce osobní kontakt s policií od roku 1991 vůbec neměl a v roce 2000 bez problémů vycestoval ze země. Krajský soud uzavřel, že žalovaný postupoval správně, když rozhodl o neudělení azylu žalobci a zároveň u něj neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu a ani z údajů uváděných žalobcem nelze učinit závěr, že by náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které projevil nesouhlas s rozsudkem, neboť má za to, že soud rozhodl na základě nedostatečné předložených důkazů a odůvodnění žalovaného, přičemž opomněl skutečnosti, které jsou dány specifikací dané země jako je Indie a podmínkami, které pro ni platí, zejména, že výkonná moc v Indii funguje na jiných principech než v evropských státech. Stěžovatel poukazuje na zastaralé metody a způsoby práce policie v Indii, na korupci, která tam vládne, a na to, že zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, o než žalovaný opírá svá tvrzení, nevypovídají o perzekuci některých obyvatel Indie. Stěžovatel také namítá, že nikdo nevzal v úvahu otázku náboženského pronásledování, a navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek**.**

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný trvá na tom, že v případě stěžovatele nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, s podklady (včetně zpráv o zemi původu), na základě kterých bylo rozhodováno, se stěžovatel seznámil při pohovoru dne 12. 4. 2002, nedoplnil je a tuto skutečnost potvrdil vlastnoručním podpisem. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 1. 9. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve které uvedl, že vlast opustil v roce 2000 kvůli policejnímu pronásledování. Stěžovatel dále uvedl, že ve vlasti je pronásledován z důvodu své angažovanosti v boji proti vládě ohledně požadavků Chálistánu, ale není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, nevykonával vojenskou službu, nikdy proti němu nebylo a ani v současné době není vedeno trestní stíhání. Českou republiku stěžovatel označil za cílový stát, ve kterém chce žít a pracovat. Dne 12. 4. 2002 v pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu stěžovatel podrobněji popsal cestu z Indie do České republiky a problémy, které měl ve vlasti v roce 1991 s policií, když vykonával činnost ve prospěch Chálistánu. Stěžovatel přisvědčil, že v roce 1999 již přestal mít zprávy, že jej policie hledá, ve vlasti však stále pociťoval obavy. Na závěr pohovoru byl stěžovatel informován o tom, že pro posouzení jím uváděných skutečností má žalovaný správní orgán k dispozici několik informací o jeho vlasti (přehledně vyjmenovány na straně 5 protokolu o pohovoru), bylo mu umožněno se seznámit se s obsahem citovaných zpráv a vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil a protokol o pohovoru stvrdil svým podpisem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

I když stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil důvod jejího podání, z jejího obsahu lze usuzovat, že byla podána z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohl ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel považuje zhodnocení důkazů žalovaným správním orgánem a odůvodnění jeho rozhodnutí za nedostatečné a nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se domnívá, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, z informací o situaci v Indii Ministerstva zahraničních věcí České republiky, České tiskové kanceláře a Ministerstva vnitra Velké Británie), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Žalovaný v řízení o udělení azylu stěžovateli v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu a neshledal je. Poté se zabýval možností udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by nebylo možné udělení azylu dle § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Z předloženého správního spisu také vyplývá, že stěžovatel byl informován o veškerých podkladech, které žalovaný pro rozhodnutí shromáždil, a byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil.

Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně a dostatečně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Také Krajský soud v Hradci Králové vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí ve věci, provedl řádné dokazování, v rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž neshledal stěžovatelem tvrzené nedostatky a porušení, a naopak dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud souhlasí s rozsudkem krajského soudu, kterým rozhodnutí žalovaného nebylo zrušeno, a v řízení neshledal stěžovatelem namítanou vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel nově uvádí, že zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky nevypovídají o perzekuci některých osob, a že v jeho případě nikdo neuvažoval o otázce náboženského pronásledování. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Pokud tedy stěžovatel citované skutečnosti neuvedl v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, ale teprve po vydání napadeného rozsudku, nemůže se jimi Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu